

ŝi ja provis. Dum la ĵaŭda matenmanĝo ŝi enuigis ĉiujn ĝis stuporo per aro da sugestoj pri flugado, kiujn ŝi trovis en libro de la lerneja biblioteko, kiu nomiĝis *Kvidiĉo tra la Epokoj*. Nevil frandis ĉiun vorton, kiun ŝi diris, senespere serĉante ion ajn, kiu poste helpus al li alkroĉi sin al sia balastango, sed ĉiu el la ceteraj tre ĝojis, kiam la alveno de la poŝto interrompis la prelegon de Hermiona.

Hari ricevis neniun leteron post la noto de Hagrid, kiun aferon Malfid kompreneble rimarkis rapide. La gufo^[28] de Malfid daŭre alportis al li pakaĵojn da dolĉaĵoj dehejme, kiujn li ĝojaĉe malfermis apud la Rampena tablo.

Turstrigo alportis al Nevil malgrandan pakajon de lia avino. Li malfermis ĝin ekcitite, kaj montris al ili vitran globon je la grandeco de poplekso, kiu aspektis kvazaŭ se ĝi estus plena je blanka fumo.

“Jen Tutmemorilo!” li klarigis. “Avinjo ja scias, ke mi forgesas la aferojn – ĉi tiu informas al iu, se li forgesis fari ion. Rigardu—oni premtenas ĝin tiel, kaj se ĝi ŝanĝas sian koloron al ruĝo – ho...” Lia vizaĝo velkis, ĉar la Tutmemorilo estis subite ardanta skarlate, “...vi estas forgesinta ion...”

Nevil klopodis memori tion, kion li estis forgesinta, kiam Drako Malfid, kiu preterpasis la Oragrifan tablon, ekkaptis la Tutmemorilon de lia mano.

Hari kaj Ron saltis surpiede, kvazaŭe atendante kialon por barakti kun Malfid, sed prof. MakGongal, kiu perceptis malpacon pli akre ol iu ajn instruisto de la lernejo, estis tie fulmorapide.

“Kio okazas?”

“Malfid tenas mian Tutmemorilon, profesorino.”

Grimacante Malfid rapide faligis la Tutmemorilon ree sur la tablon.

“Nur rigardante,” li diris, kaj ekretiriĝis, kun Krab kaj Klus sekvantaj.

Je la tria kaj duono tiun posttagmezon, Hari, Ron, kaj la ceteraj Oragrifaj hastis suben per la antaŭa ŝtuparo kaj sur la terenon por ricevi sian unuan lecionon pri flugado. Estis klare kaj blovis zefiro, kaj la herberoj flagris sub iliaj piedoj, dum ili marŝis laŭ la deklivaj gazonoj al glata ebena tereno situanta en la bieno kontraŭflanke al la prohibata arbaro, kies malhelaj arboj ŝancelis sur la fono de la ĉielo.

La Rampenaj jam estis tie, kaj ankaŭ dudek balailoj, kiuj kuŝis nete en vicoj surtere. Hari sciis ke Fredo kaj Georgo Tordeli plendas pri la lernejaj balailoj, dirante, ke iuj el ili ekstremus se oni flugus tro alte, aliaj ĉiam drivadas maldekstren.

Ilia instruisto, s-ino Viskio, alvenis. Ŝi havis malongajn grizajn harojn, kaj flavajn okulojn, kiel falko.

“Nu, por kio ĉiuj atendas?” ŝi bojis. “Ĉiu staru apud balailo. Hop!